

ပုဏ္ဏမိ

ဒီတစ်ခါ
တစ်ကယ်
ဆယ်မဝေး

ကြံတော့ဘူး

NYI NYI

အခန်း (၁)

လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်ကို ဖိနပ်စင်ကလေးဘေးကနေ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီးမှ ဦးအောင်လင်း ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စိတ်မော လူမောကြီး ချလိုက်မိပါသည်။ ကိုယ့်ရဲနိစ္စရူဝ အချိန် ကိုက် အလုပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သော..... ဝါသနာနဲ့ အစွဲတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မနက်စော စော ကြီးထပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ရခြင်း အမှုကို ဦးအောင်လင်းက ... စိတ်မသက်မသာ ရှိရှိနေရ တာ အတော်ကလေးပင် ကြာပြီးဖြစ်ပါသည် ။

ကြာဆို.... ဒီရပ်ကွက်ကလေးထဲသို့ ပြောင်းလာကာစ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလ.... ခြောက်လ လောက်မှ ကို စတင်ခဲ့တာ....။ အိမ်ပြောင်းရောက်ရှိလာသည် ဆိုပေမဲ့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကော...ကိုယ့်အိမ်သစ်နဲ့ ပါ... အထာမကျလှသေးတဲ့ ... နောက် တစ်နေ့မနက်.. နေထွက်စ ငါးနာရီခွဲလောက် အချိန်မှာ ပင်.. ဦးအောင်လင်းဟာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်တဲ့ ... ကိုယ့်ရဲ့ နိစ္စရူဝ အကျင့်ဝါသနာဖြစ်တဲ့ ..လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း အမှုကိုတော့ မပျက်မကွက်ကို ထပြီး လှုပ်ရှားခဲ့တာပါ။

မနေ့ကတည်း စိတ်ထဲကနေ မှတ်သား၊
လမ်းကြောင်းရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း..... အိမ်ကထွက်ကျော
က်ကုန်းလမ်းမကြီးကိုဖြတ်ဆင်း၊ ရန်ကင်း (၁၂) လုံးတန်းကိုဖြတ်.. ကန်
ဘဲမီးပွိုင့် ထိရောက်အောင် လျှောက်ပြီးတာနဲ့ လမ်းကူးပြီး ... ကမ္ဘာ

အေးစေတီလမ်းပေါ်ဘက်က .. အင်း လျားကန်ပေါင်ပေါ်သို့ လျှောက်သ
ည် ..။ ကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်ပြီဆိုရင်.. ကုက္ကိုင်းဘက်သွားသော
ဘယ်ချိုးနဲ့ အင်းလျားရိပ်သာလမ်း အနောက်ဘက်သို့... ဒုတ်ဒုတ်ထိ
ရောက်ရှိသော ညာချိုးတို့ မှာ ညာသန်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ညာချိုးကိုသာ
ရွေး။

ကန်ပေါင်တစ်ဆုံးလျှောက်ပြီးတာနဲ့ ကန်ဘဲ့မီးပွိုင့်နား ပြန်လာ...။
ကန်ပေါင်ပေါ်တင် လေ့ ကျင့်ခန်းလေး ဘာလေး... ဆယ်မိနစ်လောက်
လုပ်...။ ပြီးရင် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာ...။

အရင်.... အလုံဘက်မှာ နေခဲ့တုန်းက... ကလေး ဆေးရုံကြီးတို့ ခရေ
ပင်လမ်းတို့ ဘက်... လျှောက်ရတာနဲ့ စာရင်ခု ကျောက်ကုန်းသို့ ပြောင်း
လာပြီးမှ လျှောက်ရသည့်လမ်းကြောင်း အခြေ .,အနေက သိပ်မကွာ
လှတဲ့ အပြင် ...။ ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်
က “လေ”ကို ခံယူရင်း လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခွင့်ရတဲ့ အရသာတစ်ခုပါ ပိုရ
လာနိုင်သေးတဲ့ အတွက် ဦးအောင်လင်းမှာ ဒီမနက်ခင်း လမ်းလျှောက်ခြ
င်း တစ်ခုနဲ့ တင် အိမ်ပြောင်းရတာ တန်ပြီ... ဟု သဘောတကျ....။

ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်မိသည့် ကျောက်ကုန်းလမ်းမကြီးပေါ်ကနေ....
ကန်ဘဲ့မီးပွိုင့်ထောင့်အ ထိ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကော... အင်းလျားက
န်ပေါင်ပေါ်ထိမှာ ပါ... ပထမနေ့စလျှောက် ကြည့်လိုက်က တည်းကပင်..
.. ကိုယ့်ထက်အရင် သွားနေကြသော ...၊ နောက်မှ ဘယ်နေရာကမှန်း
မသိ ထွက် ထွက် လာကြကာ ... လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ
သော....။ သက်တူရွယ်တူ... အဘိုးကြီး.. အုပ်စုဝင် များကလည်း ... အ
တော်လေး အင်အားတောင့်လှတာမို့... အဲဒီအဖြစ်အပျက်၊အခြေအနေကို
လည်း သဘောတကျ.....။

“လမ်းလျှောက်တယ်” ဆိုတဲ့ ဝါသနာအရင်းခံမှာ ...
စကားတပြောပြောနဲ့ စကားပြောဖော် အပေါင်း အသင်းတွေရလာရတာ
...၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ စကားပြောဖော်များ နဲ့ နေ့စဉ်မပျက်တွေ့ဆုံခွင့် ရနေ
တာ.....။ ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း..... ကိုယ့်သတင်း....
သူ့သတင်း... ပေါင်းစုံတွေကို ဖလှယ်ရတာ.....တွေဟာလည်းလမ်း
လျှောက်ဝါသနာအိုးများ အတွက် စွဲလမ်းစရာကောင်းသော အရသာ
လေ...။

ဟိုတုန်းက ဆိုရင်တောင် ဒီလောက်မဟုတ်...။ ခုလို
ပင်စင်ယူလိုက်ပြီးချိန်မှာ တော့ ... အဲဒီအရ သာဟာ ပို့လိုကို ထင်ရှား
လာပြီး... မက်မောဖွယ်ပိုဖြစ်လာရတာ..။ နို့မို့.. ညက သိထား၊ ကြည့်
ထား သည့် ... ကမ္ဘာ့သတင်း၊ မြန်မာ့သတင်း၊ ဘောလုံးပွဲ.. လက်ဝှေ့ပွဲ...
ဂေါ်ဖ်ပွဲ.... သတင်းတို့ ကို...ဘယ် သူနဲ့ သွားပြီး ဖလှယ်ရ...၊ ဆွေးနွေးရပါ
.....။

လမ်းလျှောက်သူတွေထဲမှာ ... ဘယ်သူနဲ့ မှ ...ဘာ စကားမှ မပြောချ
င်ပဲ.... လမ်းလျှောက်ခြင်း အမှုကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တတ် ပြုမူလိုသူ....
ပါးစပ်ကြီးပိတ်ကာ... သုတ်သုတ်... သုတ်သုတ်နှင့် အဖော်မရှာလိုသူ.....
တစ်ဦးတည်းနေတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်တော်သမားတွေလည်း မရှိမဟုတ်...
ရှိကြ ပါရဲ့ ...။ ဦးအောင်လင်းကတော့ စကားတပြောပြောနဲ့ .. မောလို့
မောမှန်းမသိ... အဖော်မင်ရတဲ့ အဖြစ် ကို ပိုနှစ်သက်သူ...။ အပြန်ကျ.....
အဲဒီစကားလမ်းကြောင်းက အမျှင်မပြတ်နိုင်သေးရင် ...အချိန်ပေး နိုင်
သူ (ကိုယ်လို ပင်စင်စားတွေ...၊ အလုပ်မလုပ်တော့သောသူတွေချင်း)စု
ကာ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောင်းကောင်း တစ်ခုသို့ ဝင်ထိုင်ကြဦးမည်

အဖေမငါတတ်သူတွေထဲမှာ .. အပြောသမားမဟုတ်..
နားထောင်ရခြင်း သက်သက်ကို ပို အလိုရှိတဲ့ သူမျိုးတွေလည်း ပါတတ်
ပါသည် ...။ ဦးအောင်လင်းကကျတော့... အပြန်အလှန် ဆွေးဆွေး နွေး
နွေးနှင့်..... (တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ငြင်းငြင်းခန့်ခန့်) အတုံ့အလှည့်
ရှိရတာကိုသာ နှစ်သက်သူ။ ကိုယ်ချည်း ပြောနေရမည့် ခေါင်းညိတ်
ခေါင်းခါသမားတွေကိုလည်း သိပ်အလိုမရှိလှသလို...။ ကိုယ့်ကို “ပုတ်သ
င်ညို” လောက်ပဲ သဘောထားမည့် သူချည်း သမားများ ဆိုလည်း မကြို
က်တတ်ပြန် ပါ....။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ပြောင်း လာပြီး တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ကြည်လိုက်
တာနဲ့ ... အသွားရော၊ အပြန်ပါလမ်းကြောင်းတူအုပ်စုတွေနဲ့
မျက်မှန်းတန်းလာမိရာကနေ... စကားပြောရခြင်းမှာ လည်း ဝါသနာ တူ
သည့် အုပ်စုကြီးတစ်ခုထဲ ဦးအောင်လင်းက ဝမ်းပန်းတသာပင် ရောက်
ရှိသွားခဲ့တာပါ...။ ထိုအုပ်စု ထဲမှာ က ခေါင်းညိတ်သမားတွေလည်း ပါ
သလို.. အပေးအယူ မျှနိုင်သည့် သူတွေလည်း မရှားလှဘဲ သူချည်း
သမား ဖြစ်နိုင်သည့် စွာကျယ်ကျယ် တစ်ယောက်လည်း ပဲ ပါဝင်နေတာ
စ ဝင်လိုက် က တည်းက သဘောပေါက်မိသည် ။

ထိုစွာ ကျယ်ကျယ်ကတော့ ဦးလှထွန်းမောင် ဆိုသူတည်း...။ သူ့ရဲ့ “
သူချည်း” လုပ်ချင်သော စွာကျယ်ကျယ်ပုံစံကား...တစ်မျိုး....။ သတင်းမှ
န်သမျှကို သူပဲသိ၊ သူပဲတတ်လုပ်ချင်တာမျိုးမဟုတ်။ အယူအဆ တ
စ်ခုခုမှာ သူ့အတွေးသာ အမှန်ဟု ရှေ့တန်းတင်ချင်ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်...
။ နားထောင်မည့်သူ ရှိလို့ ကတော့.... အသွားရော၊ အပြန်ရော....။ (တစ်
ခါတစ်ရံကျ.... လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ပါ) ကရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ်
နှင့် သူချည်း ပြောနေတတ်တော့တဲ့ အကြောင်းအရာ များ
အားလုံးမှာ “ကြွားလုံး” တွေချည်းသာတည်း....။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ကြွား.... ကြွားနိုင်လွန်းသည့်သူမျိုးပင်ဖြစ်
တော့သည်။ ကြွားတတ် လိုက်တာမှသူ့အိမ်မှာ ... ဂက်စ်မီးဖိုအိုး (
မော်ဒယ်လ်သစ်) အသစ်လဲတပ်လိုက်တာကစလို့ သူငယ်စဉ်ကဘယ်လို
ရွှေထီးဆောင်းခဲ့၊ အာဏာရှိခဲ့...၊ အလုပ်တော်ခဲ့တာတွေ ဆိုတာကအလ
ယ်၊ ယခုလက်ရှိ သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ အသုံးစရိတ်တွေ အဆုံး...၊ မထပ်စေ
ရအောင် အမျိုးမျိုး စကားလုပ် ကြွားတတ်သူ မျိုးဖြစ်သည် ။ ဘာမှ
ကြွားစရာမရှိတဲ့ ရက်မျိုးကျ... “သူ့အိမ်နောက်က ဝါးရုံမှာ ... ဇီးကွက်နှစ်
ကောင် ရောက်နေပြီး... သားပေါက်မယ်... ထင်တယ်” ဆိုတာကအစ
ကြွားလေသည် ...။ “ဒါမျိုးက အင်မတန် ကံကောင်းပြီး ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်
မဲ့ အိမ်မျိုးမို့သာ”... ဆိုပဲ။

ဦးအောင်လင်းမှာထိုအုပ်စုကြီးထဲ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသည့်
လူသစ်တစ်ဦး ဖြစ်နေ ပေရာ..... ပထမတော့.. ထိုလူရဲ့ ကြွားလုံးများ အ
တွက် လမ်းလျှောက်ဖော်တွေ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ကြပါ လိမ့်...ဆိုတာ နံဘေး
ကနေပဲ... အကဲခတ်လို့ ပေါ့...။ အတော်စကားနည်း အေးဆေး၊ သဘော
သက္ကာ ရလည်း ကောင်းကြပုံရပြီး ခေါင်းညိတ်သမားတွေလည်း ဖြစ်
ပုံရသူတို့ ကတော့... ခေါင်းတညိတ် ညိတ်... ပြုံးပြုံး...ပြုံးပြုံးများ နှင့်...။
တချို့တွေကတော့ နည်းနည်းလောက် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက်... ထော
က်ပေးပြီးတာနဲ့ ... မသိမသာလေး လစ်ပြေး ... တိမ်ရှောင် တတ်ကြကာ
“ကိုယ်မကြားချင်ရင် နားမထောင်ရုံပေါ့” ဆိုတာမျိုး... စကားနည်းရန်စဲ.
...။

တချို့ကျတော့လည်း ... သူ့လုပ်စာများ ကပ်စားနေကြရသလား...ထ
င်ရအောင်..တစ်ခွန်း မကျန်၊ ထောက်ခံအားပေး...၊ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်
လုပ်ပေးနေကြသူတွေလည်း ရှိတတ်လေသည်။ ထိုအခါတွေကျ...
မကြားချင်သူ ဘေးလူတွေမှာ ..နားပင်ပိတ်ပြေးရတော့မတတ်...

ဘုန်းကြီး ရူးနဲ့ လှေလူး....ပလဲနံပတွေ သင့်ချင်တိုင်း သင့်နေကြတာ တော့...။

အုပ်စုဝင်အဖြစ် အနေကြာလာတော့ .. ဦးအောင်လင်းမှာ ... “ကိုယ် ကကျတော့ ပုံစံတစ်မျိုး... ဟု ကိုယ့်ဘာသာသတိထားမိလာရပါသည် ။ ဦးအောင်လင်းဟာ.. မြောက်ထိုးပင့်ကော်သမားကတော့လုံးလုံး.....မ ဟုတ်၊ သဘောကောင်းတတ်သူလည်း မဟုတ်တဲ့ ပြင် ... ငါနဲ့ မှ မဆိုင် ဘဲ...သူ့အဲဒီလို ပြုမူနေတာ.... ငါ့အကျိုးစီးပွားကို ဘာများ ထိခိုက်နေလို့ လဲ.... ဟု စကားနည်းရန်စဲ .. ရှောင်နေနိုင်သည့် သူမျိုးတောင်... မဟုတ် နိုင်တာ တွေ့လာရသည် ...။

ဒီနောက်မှာ တော့....သူက တစ်ခွန်းကြွားရင်... ကိုယ်က တစ်ခွန်း... ပြန်ခနဲ့ ပစ်တာမျိုး.. ရွဲ့ပစ်လိုက်မိတာမျိုး.. ကိုယ့်မလည်း မရှိ၊ ရှိတာ တွေ့နှင့် (အဲဒါ.... ကိုယ့်ရဲ့ စရိုက်... အကျင့်မဟုတ် ခဲ့သော်လည်း) မရမ က တန်ပြန်ကြွားဝါပစ်တာမျိုး.. တွေနှင့်.... ဦးအောင်လင်းတို့ ရဲ့ လမ်း လျှောက်အုပ်စုကြီးဟာ...ဦးအောင်လင်းနဲ့ ဦးလှထွန်းမောင်တို့ ရဲ့ စကား တိုက်ပွဲ ကြီးတွေကြောင့် ပိုပြီး စည်ပင်ပြိုင်ဆိုင်လာတယ်ပဲ... ဆိုပါစို့.. .။

ကိုယ်ရဲ့ တစ်ခွန်းမခံ စကားတွေကို .. ဦးလှထွန်းမောင်ရဲ့ စိတ်ရင်း ထဲ.... ဘယ်လိုရှိမယ်သာ မသိနိုင်တာ... အခြေအနေသုံးမျိုးနဲ့ ပုံစံမတူ... တုံ့ပြန်တတ်ခဲ့ကြတဲ့ ... ကျန်အဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ ... အင်မတန်မှ သ ဘောကျ လိုလားပြီး... နားထောင်ချင်ကြပုံရတာ... အားပေးကျေနပ်ကြ တာကိုတော့ ဦးအောင်လင်းက သတိထားမိသည် ...။

သူတို့ ဟာ ဦးလှထွန်းမောင်ကို မကျေမနပ် အမြင်ကတ်နေကြလို့ ရ ယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ...။ဦးလှထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ လူကလည်း

....ကြွားတတ်တာ တစ်ခုကလွဲရင်....တစ် ခြားကိစ္စမျိုးတွေကျ....ပိုက်ဆံ ထုတ်ဖို့ လည်း လက်မနှေး...၊အနစ်နာခံဖို့ လည်း ဝန်မလေး...၊သူ့ဘက် က လျော့လိုက်ဖို့ ဆိုလည်း ...အဆင်သင့်...ဆိုတဲ့ ...ပေါင်းလို့ ကောင်း သော လူတစ်ယောက်ပဲမဟုတ်လား...။

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာက “စကားရည်လုပွဲ” တို့ “ကျဘမ်းစကားပြောပြိုင်ပွဲ” တို့ ဘာတို့ ဆို.... နှစ်သက်နားထောင်ချင်တတ်ကြတာက ထုံးစံလေ...၊ မနက်ခင်း ဆုံဖြစ်ကြလို့ အုပ်စုထဲမှာ ပြောစရာ သတင်းအသစ်အဆန်း မရှိချိန်တွေကျ ဦးအောင်လင်း...ဦးလှထွန်းအောင် Debate..... ဆိုတာကို ဝိုင်းဝန်းအလိုရှိသလိုကို ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ အဲဒီကြွားလုံးကြီးတွေကို သူတို့ သူတို့ တွေကမှ အနိုင်မပြောနိုင်ကြတဲ့ ဥစ္စာ.....။

ဦးအောင်လင်းမှာ လည်း ...အနိုင်ပြောနိုင်တယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး.... ။ မခံချင်တာနဲ့ အမြင်က ကတ်တာနဲ့ ...မဆိုင်ရင် မဆိုင်သလို ငြိမ်ငြိမ်နေကျင့်ကလည်း မရှိတာနဲ့ ... ဝင်စခဲ့မိတဲ့ ဇာတ် လမ်းမှာကိုယ်အခြေအနေကလည်း သူပြောသလောက် (သူ့ပါးစပ်ထဲ ရှိသလောက်) သူ့ အခြေအနေလောက်က.... မကောင်း...။ ပြီးကျ အဲဒါမျိုး ကြီးတွေကို မရှက်စတမ်း....လျှာမချော်စတမ်း... ပြောထွက်နေရတာကလည်း ...ကိုယ့်အကျင့်၊ အလေ့ မဟုတ်ခဲ့တဲ့ အခါ ...နိုင်ဖို့ ဝေးလို့ ...စမိပြီလို့ ...မရှုံး အောင်ဘဲအတော်ကြိုစားနေရတော့တာပါ။

“ဒီနေ့..... ကျုပ်.... ဝေါ့ကင်းရှူးစ်က အသစ်ဗျ... အရင်နီကီကတော့ဗျာ ... ရွန်နီ ခြေချော်ပြီး သွားကတည်းက စိတ်ထဲ သိပ်မသန့်တော့တာနဲ့ .. အက်ဒီးဒတ်စ်ကို ပြောင်းလိုက်တယ်ဗျ။ မဆိုးဘူး ခင်ဗျားတို့ လည်း စမ်းကြည့်သင့်တယ်ဗျ..”

အဲဒီလို စကားမျိုး ထွက်လာရင်...

“အေးဗျ..... ကျုပ်ရဲ့ ရှုစစ်လေ့စ် (ဖိနပ်ချည်သောကြိုး) လေးလည်း အသစ်ဗျာ ... ကြည့်ကြည့် ပါဦး.....”

အဲဒီလို တစ်ခွန်းလောက်သာ ပြန်ထောက်လိုက်...ရွဲ့မှန်း သိကိုသိကြ တဲ့ တစ်အုပ်စုလုံး ... အသံထွက်ရယ်သူရယ်...၊ ကျိတ်ပြိုးသူပြိုး...။

“အိမ်မှာ ဗျာ... မနေ့က တပည့်လေးတစ်ယောက် ပြင်သစ်က ပြန် လာတာနဲ့ တဲ့ သူ့ ဆရာဖို့ အမှတ်တရ.... ပန်းသီးပိုင်တစ်ပုလင်း သေ ချာယူ လာပြီး လာကန်တော့သွားရှာတာမစွံပါဘူးဗျာ....တပည့်လေး ရဲ့ စေတနာကိုတော့ အားနာပါရဲ့ ပြင်သစ်ပိုင်အစစ် ဆိုတဲ့ ဟာက လည်း ချဉ်လိုက်တာဗျာ... လွန်ရော...”

အဲ....။ ဒါမျိုးလေးလာရင်.....

“အတုမို့ နေမှာ ပေါ့ဗျ...ကျုပ်ဆို... ပြင်ဦးလွင်က တပည့်ကလေးကို ပဲ..... ကိုယ်ရစပီ (Receipe) ကိုယ့်ဖော်မြူလာ ကိုယ်ပေးပြီး.... သီးသန့်စိ မ်ခိုင်းတာ...မက်မန်းသီး ဘယ်အ မျိုးကို ... ဘယ်အချိန်ဆွတ်.....ဘယ်လို လုပ်...ဘယ်လိုစိမ်... အားလုံး အတိအကျချည်းပဲ...။ ဘယ် နိုင်ငံခြားပိုင် တွေနဲ့ လဲနိုင်မလဲ....အတုလည်း မရှိဘူး... သုံးနှစ်... လေးနှစ်... ပစ်ကို ထားခိုင်းတာ..ထွက်လာတဲ့ ရီဇတ်ကလည်း ရှယ်ပဲ.... မျှပါဦးလို့ တော့ လာမပြောနဲ့ မမျှနိုင်ဘူးဗျ.. ရှားပါးပစ္စည်းလည်း ဖြစ်တယ်.... ဝယ်လို့ မှ မရဘဲ... ကျုပ်က ဒါမျိုးကျတော့ ... ကပ်စေးလည်း နည်းတယ်... ရှင်းရှင်းပဲ.....”

အဲဒီလိုမျိုးလေးနဲ့ ပြန်ထေပေးလိုက်...။ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပြောထား တော့ “ပေး သောက်ပါဦး” လို့ လည်း လာလုပ်လို့ မရ....။

အဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်ရက်နဲ့ ကလေးကလား ဆန်ကြ လှချေလား... ဆို
ရင်တော့ မတတ် နိုင်ပါ...။ လူဆိုတာက.... သက်တူရွယ်တူတွေ တော်
တော်များများ စုမိကြပြီဆိုရင်..... ဘယ် အရွယ်ပဲ ရောက်နေနေ...အပေါ
င်းအသင်း အုပ်စုတောင့်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က... လူကို... စိတ် ပျော်ရာ၊
ထင်ရာ လုပ်နိုင်စေဖို့ ...လှုံ့ဆော်နေသလိုလို ...ဖိအားပေးနေသလိုလို...
မဟုတ်လား...။

ကြာကြာနေတော့ စိတ်ညစ်လာသည် ...။ သူပြောလေတဲ့ အကြောင်း
အရာတိုင်းကို မျိုးတူနီးပါးလေး လိုက် လိုက်ပြော (ပြောင်) ဖြစ်နေဖို့
က..... ကိုယ့်မှာ အဲဒီအဖြစ်အပျက် က တကယ်..... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်..
.ဖြစ်ဖူး...ရှိဖူးချင်မှ ရှိမှာ ကိုး...။ အဲသလို အခါမျိုးတွေကျ..... တကယ်
လည်း အပြင်မှာ မရှိ.... မဖြစ်ဖူးပါပဲ.... (ပြောင်တယ်လို့ ပဲ သဘောထား
ပါဦး) လိမ်ညာသလိုလို.... လိုက်လိုက်ထွက်လိုက်ရတာကိုယ့် ကိုယ်
ကိုယ်တောင် အမြင်က ကတ်လာသည် ...။ ပြန်ပြောနေရမှာ ကို ဝန်
လေးလာသည် ။

သို့ပေမဲ့ မရပါလေတော့ ...။ ဦးလှထွန်းမောင်က လည်း ကိုယ့်ကို ပြု
င်ဘက်ကြီးလိုသဘောထားလိုက်ပြီးပြီ..။ တခြားအုပ်စုဝင်တွေကလည်း
ကိုယ်မှ ပြန်မပြောဖြစ်ရင် အားမရ ကြတော့သလိုလို...မတင်းတိမ် မ
ကျေနပ်ချင်သလိုလိုတောင်ဖြစ် ဖြစ်လာကြပြီ...။ သူတို့ ရဲ ထွန်းအားတွေ
.. ဦးလှထွန်းမောင်ရဲ့ ထွေ လုံးတွေက ကိုယ့်အပေါ် ဖိစီးနေလေတဲ့ အခါ
... “တော်ပြီ... ဒါမျိုးတွေ...ရပ်မှ” ဆိုတဲ့ သံမိဌာန်ဟာ..... နေ့စဉ်နဲ့ အ
မျှကို ပြန်ပြန်ပျက်သွား ရတော့တာပါပဲလေ။

ဦးအောင်လင်းမှာ ...ထိုအဖြစ်ကြီးကို စိတ်ပျက်ရလွန်းလို့
....လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး လျှောက်ကြည့်ဖို့ ကိုတောင်မှ ကြိုးစားခဲ့

ဖူးပါရဲ့။ ကျောက်ကုန်းကနေ ရန်ကင်းဘက်မ လာဘဲ...သုဝဏ္ဏဘက် ထွက်သွားလိုက်တာမျိုး...။ ဂွတ်တလစ်လမ်းဘက် လျှောက်လိုက်တာ မျိုး...။ ဂွတ်တလစ်လမ်းဘက်လျှောက်လိုက်တာမျိုး...။ အင်းလျားကန် ပေါင်ရဲ့ လေ...ကိုမှ လိုချင်ရင်...တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်ကနေ...ကု က္ကိုင်ဘက်က ကန်ပေါင်နားထိ သွား လိုက်တာမျိုးတွေလည်း လုပ်ကြ ည့်ဖူးပါရဲ့။

သို့သော်.... “လျှောက်နေကျလမ်းကြောင်း” နဲ့ လျှောက်နေကျအဖော် ဆိုတဲ့ သဘောကို နိစ္စဓူဝ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသူတွေပဲ.... ကိုယ်ချ င်းစာ သိရှိနိုင်ကြမည် ထင် ပါသည်။ လျှောက်သာ လျှောက်ဖြစ်နေတ ယ်... စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်ကမကျ...။ ဘာဖြစ်နေတယ် မပြောတတ်ဘဲ....အ ချိုးကမပြေ....။ ဒီတော့လည်း ဒုံရင်း...။ ဒုံရင်း... ပြန်ရောက်လာရတဲ့ အ ခါပျက်ကွက်ရက်များ အတွက် ကြိုစောင့်နေသော ဦးလှထွန်းမောင် နဲ့ အုပ်စင်ဝင်များ နဲ့ စက် ကွင်းထဲက ...မလွတ်နိုင်.... မကင်းနိုင် ဖြစ်ရပြ န်တာပေါ့လေ....။

ဒီတော့ကာ..မနက်ငါးနာရီခွဲ..အိမ်ကထွက်ခါနီးကျ... ဦးအောင်လင်း မှာ ဖိနပ်စီး တိုင်း...။ တုတ်ကောက်ယူတိုင်း...။ ဦးထုပ်ကို ဆွဲတိုင်း စိ တ်မောလူမော သက်ပြင်းကြီးများ ကိုပဲ ချချနေမိတတ်ရတော့ပါပြီ။ မည် သူမပြု... မိမိမူ... ဆိုတော့ကာ...။ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်မှ မပြင်ယူ လျှင်... ဘယ်သူမှ ကူညီကယ်တင်...ပြုပြင်ယူပေးနိုင်မည့်သူ မရှိနိုင် တော့ပြီ။ နောင်အချို့များ တော့ ... ဦးလှထွန်းမောင်ကြီး ဘယ်လိုရိရီ...။ ဘေးကလူတွေ ဘယ်လိုဝင် တွန်းတွန်း...။ မသိမသာ....မသိမသာလေး လျှို့လျှို့နေလိုက်ပြီး... “အပြိုင်” ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကြီးကို ရပ်တန်းကရပ်...၊ ပ ပျောက်သွားအောင်လို...လုပ်ယူမှ ပါ...။

အဓိကတော့ .. “မနေနိုင်သည့်” ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းရမည်...။ နို့မို့ လမ်းကလည်း မလျှောက်ဘဲ မနေနိုင် လျှောက်နေကျ လမ်းကြောင်းကလည်း ပဲ မပြောင်းချင်နဲ့ မနက်တိုင်း အိမ်ကထွက်ခါနီးတိုင်း ...စိတ်မော လူမော ဖြစ်ဖြစ်နေရရင် ကြာရင် အသက်တိုမည်... ဒီလူမျိုးကတော့ သူ့အချိုးကို ဘာကြောင့်မှ ပြောင်းလိမ့်မှာ မဟုတ်။

ခုမှ စဉ်းစားမိတာ...။ ခေါင်းညိတ်သမားတို့ ၊ မြှောင်ထိုးပင့်ကော်တို့ .
..။ အသာလစ်ပြေး တို့ တကော.. ဒီလူတွေဟာ... ဒါမျိုး ကြွားကြွားနေတတ်တာကို ...အသည်းမယားဘဲ.. တော် တော်ခံနိုင်ရည်.... ရှိကြလှချည့် မှတ်တာ....။ သူတို့ တွေ ခမျာကော...။ ဦးအောင်လင်းထက် အရင်.... ဒီအုပ်စုဝင် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ... ဒီလူတွေဟာ.. ဦးအောင်လင်းလိုပဲ... “ကြာကြာနေရင် အသက်တိုရချည်” ရယ်လို့ အမြင်မှန်တွေရကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး...အချိုးပြောင်းထား ကြသည့်သူတွေ... မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...။ အားလုံး မဟုတ်တောင်.... ပါတော့ပါမှာ ပါပဲ။ သေချာပါတယ်...။

*

ကားကို ပလက်ဖောင်း အစပ်နား တိုးကပ်ရပ်ဖို့ အရှိန်လျှော့... ညာကပ်လိုက်ပြီးမှ “ဘုန်းကံဆောင်”က..... ဪ..... ဟု စိတ်မရှည် လက်မရှည်ကြီး ရေရွတ်လိုက်မိပါ သည် ။

ကျွတ်....။ လမ်းမတွေပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သွားလာနေတတ်ကြသူ....တွေထဲမှာ အဲဒီလို... ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်.....၊ ဘာကိုမှ မကြည့်...။ ကိုယ့်အန္တရာယ်လည်း ကိုယ်မသိ...။ အကဲမခတ်တတ်...၊ သူများ တကာအတွက်လည်း အလိုက်တသိ ရှိမပေးတတ်။ “ကား” ဆိုတာများ ...ကစားစရာအလား ထင်မှတ်ကာ... “ကားက လူကိုရှောင်ပါလိမ့်မယ်မတိုက်ရဲပါဘူး” ဟု များ တောင်... ခံယူချက် ရှိနေကြသ

လား... ထင်မှားစရာ.... လူတွေ ကိုမြင်ရင်....ဘုန်းကံက အတော်ကြီးကို
စိတ်ပျက်လက်ပျက်.... ရှိမိရပါသည်။ ။

ဘုန်းကံတို့ များ ... အရွယ်ရောက် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့... “ကား”ဆို
ရင် သတိထား..... ဂရုစိုက်လိုက်ရတာ....။ လမ်းအကူးတွေများ ...
(တစ်ခါတစ်လေကျ) ကြောက်များ ပင် ကြောက်မိရသေးတာ...။ “ကား”
ဆိုတာဟာ ... “ဝင်မတိုက်ရဲသူ” လူက မောင်းနေပေမဲ့ ...သူ သဘော သူ
ဆောင် သွားတတ်တာ မျိုးလည်း ရှိနေသေးသော ဦးနှောက်မပါသည့် စ
က်ကိရိယာတစ်ခု..ဆိုတာကို..မောင်နှင်နေကျ.....ကိုယ်တွေကတော့.....
သိထားသည် လေ...။ ကြောက် တတ်သည် လေ....။

အထူးသဖြင့် ...၊ အသိဉာဏ် မရှိသေးသော...၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ နိုင်
အောင်မထိန်း နိုင်သေးသော..... ကလေးသူငယ်များကိုတစ်ယောက်
တည်း..... နှစ်ယောက်တည်း...ထင်သလို လွှတ်ထားကြတာတို့ ...။
လူကြီးမိဘကပါဝင်ပါငြားသော်လည်း ...လက်နဲ့ သေချာကိုင်စွဲ
တွဲမထားတတ်ကြတာတို့ ။ တစ်ခါတစ်လေ...တွဲတော့ တွဲထားပါရဲ့ ...၊
ကလေးက ဖြတ် သန်းသွားလာနေသော...ကားများ နှင့် ပိုနီးကပ်နေပြီး..
အပြင်လိုင်းက...၊လူကြီးကား ပိုလုံခြုံ သော အတွင်းဘက်နေရာမျိုးမှာ ...
၊ အဲသလိုအဖြစ်တွေကို တွေ့ တွေ့နေရရင်... အဲဒီ ကလေးနဲ့ သက်ဆိုင်
တဲ့ လူကြီးမိဘမျိုးကို ...ဆုံးမစကား..ဆင်းပြောတာမျိုးတောင် လုပ်လို
က်ချင်သေး လေသည်။

ခုလည်း ပဲ....ဘုန်းကံက ပလက်ဖောင်းအစပ်နားသို့ အရှိန်လျှော့တိုး
ကပ်လာပါမှ ... နဂိုတည်းက...ထိုနေရာမှာ အုပ်စုလိုက် ရပ်နေကြ
သော လူစုထဲမှ ... ကလေးတစ်ယောက် ဟာကားရောက်လာကာမှ ...
.ပလက်ဖောင်းတုံးတွေပေါ်ကနေ...လမ်းမပေါ်သို့ “ဖျတ်” ခနဲ ဆင်းချ...။

သူတို့ ဘာသာပဲ... “ဟဲ့...ဪ...အား.....အမယ်လေး.....” အာမေဗိုတ်သံ
တွေ ဝေ ဆာသွားကာ...နောက်ပြန်ခြေလှမ်းနဲ့ ...ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့...
“ဖျတ်” ခနဲ ပြန်တက်...။ နောက် မျက်စိကလည်း မပါလေတော့... ခြေ
က လိမ်.....ခလုတ်တိုက်ကာ.... ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ပဲခွေခွေက
လေး.....ချော်လဲကျ....။

ကားကလည်း ပါကင်နေရာလွတ်ကို မျက်စိဝေရှာဖွေပြီး... တအိအိ
လာနေတာမျိုးဆို တော့ ...ဘီးတောင်သေချာမလိမ့်ချင်တော့တဲ့
အရှိန်မျိုးနဲ့ မို့သာ.... တော်တော့တာပေါ့...။ ပြီးကျတော့ ...သူ့ဘာသာ
ခြေခေါက်လဲကျသွားသော နေရာဟာ ဘုန်းကံရဲ့ ကားနဲ့ အဝေးကြီး ...။
သို့သော်.... မဆိုင်သော်လည်း ...ဆိုင်သလိုလိုကြီးမို့...ဘုန်းကံက ... နေ
ရာလွတ်တစ်ခုမှာ ကားကို ပါကင်ထိုး...၊ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးတာနဲ့ ...။ ပလ
က်ဖောင်းပေါ်တင်...အတုံးအရုံး အလုပ် ရှုပ်နေကြဆဲဖြစ်သော ...က
လေးအုပ်ကြီးထံသို့.... ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့်...အရောက်လှမ်းလာ
လိုက်ပါသည် ။

ကလေးအုပ်ကြီးမှာ အရွယ်စုံ၊ ဆိုဒ်စုံ၊ ငါးယောက်ခန့်ဖြစ်ပြီး က
လေးအရွယ် မဟုတ်တော့သည့် အရွယ်ရမိန်းမကတစ်ယောက်...၊ ခုနက
ကားလာမှ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ “ဖျတ်” ခနဲ ဆင်းချလိုက်သော က
လေးကို “မဆွဲရကောင်းလား” ဟု အပြစ်တင်ချင်လို့ မှ မသင့် လျော်နိုင်
တော့ လောက်အောင်ပင်...ထိုမိန်းမခများ....လက်နှစ်ဖက်လုံး မအားလပ်
ရှာပါ.....။ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ က သုံးနှစ်သမီးအရွယ်က တစ်ယော
က်။ ညာလက်ကတော့.... အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံတွေ ဖြစ်ဟန်တူ
သည့်.. အဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးက တစ်
ထုပ်...။

“ရရဲ့ လား...။ မတ်တတ် ပြန်ရပ်လို့ ရရဲ့လား...၊ မတ်တတ်စုံပြန်ရပ်ပြီးရင်... ခြေကျင်းဝတ် နှစ်ဖက်လုံးကို....ဟောသလို.. ဟောသလို ခါကြည့်လိုက်ဦး .. ရရဲ့ လားလို့”

“သားကရတယ်...ဘာမှ မဖြစ်ဘူး..မမကြီးက ပုံစံပြနေရတာနဲ့ ပဲ... ချော်ကလဲတော့ မယ်.....”

ကလေးအုပ်ကြီးထဲမှ ရယ်သံများ ဝေဝေဆာဆာထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ။ အနားသို့ ရောက်လာသော ...ဘုန်းကံဆောင်မှာ ... ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အခြေအနေတစ်ခုထဲမှ ... ရယ်မော ပျော်ရွှင်စရာကို .. ရှာတွေ့လိုက်နိုင်ကြသည့်...ထိုအုပ်စုကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေမိရာက ချက်ချင်းပင် စိတ်ပြောင်းကာ...သဘောတကျကြီး ဖြစ်သွားရသည် ..။

ချော်လဲသွားသောခုနှစ်နှစ်.. ရှစ်နှစ်လောက်အရွယ် ကောင်ကလေးမှာ ... တချို့ကလေးတွေလို...ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ ..အရှည်ဆွဲ “အီ” မနေဘဲ...သူ့ဘာသာ...ဖုတ်ဖက်ခါ ပြန်ထ... သွားကျိုး...သွားကျဲလေးတွေ ပေါ်အောင်.....ပါးစပ်ဟ ရယ်မောကာ.... သူကပင် တစ်ပြန်စီး ...အုန်ထိန်းသူ လူကြီးကို ပြန်ပူနေလိုက်သေးသည် ...။ ထိုကောင်လေးကို...ဆယ့်တစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦးက၊ တစ်ကိုယ်လုံး တဖုန်ဖုန်း ရိုက်ကာ.. ပေကျံ သွားတာကို လှည့်ပတ်ခါထုတ်ပေးနေသည် ။

“ပိပိက မောင်လေးကို သေချာ လက်တွဲထားမှ ပေါ့ကွယ်”

“တွဲထားပါတယ်မမကြီးရဲ့ ...၊ သူက အတင်းဖြုတ်ပစ်ပြီး ကားရှင်းပြီဆိုပြီး ဆင်းချတာပိပိက ဒီမှာ ‘ဘိုဘို’ ကိုလည်း တစ်ဖက် ကိုင်ထားရသေးတာလေ.... အဲဒီ ‘ပေါက်ပေါက်’ ဟာ.... သူကအမြဲ... “ဆရာကြီး”ပဲ ဟာ...ဟွန်း..... အဝေးက ကားရှင်း တာကိုပဲ မြင်တယ် အနီးက တရွေ့ရွေ့ လာနေတဲ့ ကားကျ.... မမြင်ဘူးလေ.... မှတ်ပြီလား ဆ

ရာကြီး...နင်ငယ်သေးပါသေးတယ် ဆိုတာ..... ငါတို့ အကြီးတွေက ...အနီးလည်း မြင်တယ်.... အဝေးလည်း မြင် တယ်ဟဲ့.....”

“ပိပိ” မည်သော ကလေးမက ...ထိုသွားကျဲလေးကို လက်ညှိုးလေး တထောင်ထောင်နှင့် ဆုံးမနေချေသည်။ ။ ကလေးအုပ်မှာ ထိုဆယ့်တစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးမ က တစ်ယောက်...။ ပိပိရဲ့ လက်ထဲမှာ ခုတိုင်တွဲရက်ပဲရှိနေသေးသော... ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အရွယ်... ယောက်ျားလေးက တစ်ယောက်...။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်..အုပ်ထိန်းသူ မိန်းမရွယ်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချီထားခံရသော သုံးနှစ်သမီးအရွယ်က တစ်ယောက်။

ကလေးချီထားသည့်မိန်းမမှာ ... အနီးကပ်ရောက်မှ ပင်..သူသည် လည်း ... “ကလေးကြီး” ပဲဟု ပဲ တင်စားလို့ ရနိုင်သော..နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ့်တစ်ထက် ဘယ်လိုမှ မပိုနိုင်သေးသော...ကလေးရုပ်၊ ငယ်ရုပ်..... မကုန်ချင်သေးသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ ။ အဲသလို ဆိုတော့ ကလေးတို့ ရဲ့ “အမေ”တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့...။ ကလေးတွေက ခေါ်ကြ တာကလည်း မမကြီးတဲ့ .
..။

ထို မမကြီးက အနားသို့ ရောက်လာသည့်....ဘုန်းကံဆောင်ကို မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့် ကာ.... (သာမန်ကာလျှံကာ) အကြည့်မျိုးနှင့်.... တစ်ချက်မော့ကြည့်ပါသည် ..။ သူ့အကြည့်အတွင်းမှာဘုန်းကံကို...ခုနက သူ့မောင်လေးမနည်းရှောင်လိုက်ရသော...ကားပိုင်ရှင်မှန်းလည်း သိဟန်မရှိ..။ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် အနေနှင့်.... ကိုယ်လိုသူလို...ဖြစ်သန်းသွားလာ...ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ် .. သူ့အကြည့်တို့ က.... ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး..... သာမန်ဆန်လွန်းနေရတဲ့ အတွက် ဘုန်းကံ ဆောင်အဖို့ “ကလေးများ ဘာများ ဖြစ်သွားသေး

သလဲလို့ ပါ..”.ဟု စတင်မိတ်ဆက် ပြောကြားဖို့ ရာ ပင် တွန့်ဆုတ် ၊ ခက်
ခဲသလို... ဖြစ်သွားရသည် ...။

အဲဒီအကြည့်ကလေး ပြီးတော့လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါင်းက
ပြန်ငုံ့သွားကာ သူ့မောင်နှမ ကလေးအုပ်ထဲ၌ သာ စိတ်ဝင်စားမှုက
ရှိနေတော့ပြီ..။ တခြားဘေးဘီဝန်းကျင် ဆီ မှာ ... သူ့အသိစိတ်က ရှိနေ
တော့ပုံ မရ...။

“ပိပိက ဘိုဘို့ရော.....ပေါက်ပေါက်ပါ မနိုင်ရင်.... ဒီအထုပ်ကို ဆွဲလို
က်ပြီး ... ဘိုဘို့ တစ်ယောက်တည်း ကိုင်မလား...ပေါက်ပေါက်က ဒီကို
လာ...။ အေးလေ....မဟုတ်သေးပါဘူး အထုပ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ...
။ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်.... ပေါက်ပေါက်က ဒီ လာပြီး....အထုပ် ဆွဲထားတဲ့
မမကြီးရဲ့ လက်ကို လာကိုင်ထား...။အင်း..... ဒါလည်းနင်က
သိပ်ယုံကြည်စိတ်ချထားချင်စရာ မဟုတ်ဘူး ပေါက်ပေါက်ရယ်.... ကိုင်
ထားဆို မကိုင်ထားဘဲ.... ခုနကလိုပဲ.... ဖျတ်ခနဲ ဖြုတ်ပြေးရင် ပြေးမှာ ..
.လူကြီးက သေချာကိုင်ထားမှ ဖြစ်မှာ ပါ...အင်းငဲ့နှယ်....ဘယ်လိုလုပ်
ရပါ့နော်.....”

“သားက အင်္ကျီထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖက်ကိုင်ထားမယ်.... မမကြီး
က သားလက်ကို ကိုင်”“အမယ်လေး...အထုပ်နဲ့ နင့်အရပ်နဲ့ က တူတူ
လောက်ရှိတာ ပေါက်ပေါက်ရယ်..... သူကပဲ...သယ် ဦးမတဲ့ ဟင်း.....
...ဟင်း.....”

မမကြီးမှာ ...အကြံရကျပ်နေတဲ့ ကြားကပင်... ရယ်စရာ ရှာတွေ့နေ
ပါသေးသည် ။ သူတို့ လမ်းကူးကြမည့်ကားလမ်းနေရာကလည်း ပဲ.... မီး
ပွိုင့်တို့ မျဉ်းကျားတို့ နှင့်လည်း မနီး...။ အရှိန်အတော်ရှိသော
ကားများ လည်း အဆက်အပြတ်ဆိုသလို “တဝီဝီ” ပြေးလျက်ရှိသော နေ

ရာမျိုး ဖြစ်နေပေရာ... ကားဆိုရင် သတိထားလေ့ရှိသည့် ဘုန်းကံလို့ လူမျိုးပင်.... ဘယ်ညာ အခါခါ ကြည့်ပြီးမှ ...အပြေးဖြတ်သင့် ဖြတ်ရမည့် နေရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။လမ်းလယ်ကောင် ကမျဉ်းဖြူကလည်း ပဲ.... တစ်လိုင်းတည်း ..တစ်ကြောင်းဆွဲ...။ ခေတ္တရပ် နေဖို့ မလုံခြုံ...။

မမကြီးရဲ့ ပုံမှန် သာမန်ဟန် ဆန်လွန်းလှသော အပြုအမူများ နှင့် မျက်နှာထားတို့ မှာ “ကလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ” ဟု သတင်းမေးဖို့ ပင် ... တွန့်နေရသည့် ဘုန်းကံက “ကူညီပြီး လမ်းကူး ပေးရပါမလားခင်ဗျာ...” ဟု ပြောလိုက်ဖို့ လည်း ဝန်လေးနေရပြန်ပါသည် ။

လိုအပ်နေတာကိုလည်း သိတယ်လေ...။ ကိုယ်ကစပြီး သွားမေးကြည့်လိုက်ရင်း.... (တစ်မျိုး ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားမည် ဖြစ်သော်လည်း) လက်ခံချင်စိတ်တော့ ပေါ်ကို ပေါ်လာမှာ ပဲ ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်လေ...။ ဘုန်းကံအနေနဲ့ ကလည်း ..မမျှော်လင့်ဘဲ လာကြုံကြုံနေရတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသားသာမန်စိတ်နဲ့ ပဲ.... လူလူချင်း...ဝင်ကူညီပေးလိုက်ချင်တာသာဖြစ်ကြောင်း... ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ...သေချာတယ်လေ...။ ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လိုမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်မသိ....။ ပြောကိုမပြောဝံ့ဘဲ ဝန်လေးနေမိရတော့သည် ။

ဘုန်းကံက ...သူတို့ အုပ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ...ပလက်ဖောင်းအစပ်နားသို့ သွားပြီး တိုးကပ်ရပ် လိုက်ရင်း... ဟိုဒီဘယ်ကြည့်ညာကြည့်တွေ လုပ်နေလိုက်သည် ...။ ကိုယ့်ကိစ္စရှိတာက ဒီဘက်ကမ်း တင်ပါ..။ ဒါပေမဲ့ မမကြီးတို့ အုပ်စုရဲ့ အခက်အခဲကို ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ကူလိုက်ချင်သော ဆန္ဒကလည်း ဖြစ်ပေါ်နေမိပြီလေ.....။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..
...။

ဘုန်းကံရဲ့ ...လုပ်ရပ်က အောင်မြင်ပါသည် ...။ ဘယ်လောက်မှ

မကြာလိုက်...ထိုအုပ်စုက ဘုန်းကံရဲ့ အပါး...သို့မသိမသာ တိုးကပ်ကာ...
ယှဉ်ရပ်လာကြသည်။ ။ ဘုန်းကံနဲ့ ကပ်ရက် (ကပ်ရက်ဆို မှ ...တော်
တော်ကြီးကို.....ပူးထိတော့မတတ်....ကပ်ရက်)မှာ က....ပေါက်ပေါက်မ
ည်သော သွားကျဲ ဖြစ်ပြီး.... သူ့ဟိုဘက်မှာ က....(လူကြီးနှစ်ယောက်အား
နဲ့ သူ့မောင်ကို ညှပ်ထားလိုဟန်ရှိသော) မမကြီး။ အဲဒီရဲ့ ဟိုဘက်
ကမှ ဘိုဘို့ကို လက်ဆွဲထားသော ပိပိ... ဖြစ်လေသည်။ ။

ပေါက်ပေါက်မှာ ... အစ်မလုပ်သူရဲ့ မျက်နှာရိပ်အရဘုန်းကံနားသို့
အတော်ကြီးကပ်ကပ်ရပ်...။ သူ့မောင်က သူစိမ်းဘက် ရောက်လွန်းနေ
တော့..အရေးကြုံလို့ ...သူနဲ့ သူ့မောင်နဲ့ လှမ်းနေရင်..သူစိမ်း က...ဘာမှ
မဆွဲ.... မကူညီမှာ စိုးပုံနဲ့ သူနဲ့ သူ့မောင်အကြား...အကွာအဟာ သိပ်မရှိချ
င်ပုံရသော မမကြီး ကလည်း သူ့မောင်နား အတင်းကပ်ရပ်...။ ဘုန်း
ကံနှင့်..မမကြီးတို့ မှာ ..ခပ်ပုပုကလေးလေး တစ် ယောက်ကို... ကြားခံ
ကာ ပခုံးချင်းထိတော့မတတ်ပင်... နီးစပ်သလိုလို ဖြစ်နေရပါပြီ...။

အဲဒီ မမကြီးဟာ ... ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ရှင်း..ပုံမှန်ဆန်... ရိုးသားပုံ
ရသလဲဆိုရင်... တချို့ အရွယ်ရောက်မိန်းကလေးငယ်များ လို.... သူစိမ်း
ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပခုံးချင်းထိမတတ်ပင်... ယှဉ် ရက်ကြီး နီးကပ်နေ
သလို... ဖြစ်နေပါလားဆိုတာလည်း ..သူ့ခေါင်းထဲ တွေးမိပုံမရ...။ သိဖို့ ။
ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးထက်... “ဟိုဘက်သို့ လမ်းကူးမည့်သူတစ်ဦး နောက်သို့
သူတို့ တစ်အုပ်လုံး..အတူတကွ..တစ်ပါ တည်းကပ်ပါသွားနိုင်ရေး.... ဒီ
တစ်ခုပဲ..... ခေါင်းထဲရှိပုံရပါသည်။

ဘုန်းကံက သွားကျဲလေးတွေနဲ့ ရယ်ကျဲကျဲ မော့ကြည့်လာသော ပေါ
က်ပေါက်ကို ခေတ္တခဏ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်သော ခရီးတူသွား..အချ
င်းချင်း မိတ်ဖွဲ့သည့် လေလံမျိုးနှင့်.... “ဟာ... သွားတွေလည်း ပြန်မပေါ

က်သေးပါလားကွ ဟု ပြောပြောဆိုဆို..ခေါင်းလေးကို ပုတ်သလိုလို....
ဘာလိုလိုနဲ့ ပန်းကိုပါ လှမ်းဖက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိတော့မ
တတ်.... စွတ်ကပ်နေတဲ့ မမကြီး ...စိတ်အေး.... စိတ်ချမှုမှရှိပါစေ
တော့ရယ်လို့ ပါလေ.....။

အုပ်စုလိုက် အတွဲလိုက်ကြီး...ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားကြပြီးချိန်မှာ
.... ဘုန်းကံရဲ့ ကြုံနေ တုန်း ဘာရယ်မဟုတ်ဝင်ကူပေးလိုက်ချင်သော
ဆန္ဒကလည်း အထမြောက်ပြီ....။ ဒါဆိုရင်..... ပြီးပြီ လေ..တမင်ဝင်ကူ
လိုက်တာ လူမသိအောင် တစ်ဖက်ဘက်ကို ခပ်ဝေးဝေးထိ ဆက်လျှော
က်သွားပြီးမှကိုယ်မူရင်းကိစ္စရှိရာဆီ....လမ်းပြန်ကူးပြီး...ပြန်လာပါ
တော့လား.....။

ဘုန်းကံမှာ ...လမ်းကူးပြီးပြီးချင်း...သွားစရာရှိရာကို ဆက်မသွားကြ
သေးဘဲ...ပလက်ဖောင်းအစပ်တွင် ရပ်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြပြန်သ
ည့် မောင်နှမအုပ်ကြီးနား ... ကိုယ်လည်း မယောင်မ လည်နဲ့ ဆက်ရပ်
နေမိပြန်ကာ.... တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ စောင့်မျှော်နေအလိုလိုနဲ့ ...။
နာရီကြည့် လိုက်....။ ဟိုဒီကြည့်လိုက်....။

ကြုံတုန်း တစ်ချက် ဝင်ကူပေးသည့်သူကို မမကြီးက လုံးဝအသိအမှ
တ်မပြု...လှည့်တောင် မကြည့်သည် အတွက်.... ဘုန်းကံကလည်း ...ထို
အုပ်စုဘက်..... ထပ်မကြည့်မိအောင်တော့.... သတိ ထား နေနေမိသည် ။

“ပိုက်ဆံပြည့်လား မမကြီး.....”

“အင်း.....ပြည့်တာကတော့ ပြည့်ပါတယ် ပီပီရယ်.....”

ဒါပေမဲ့ ...တစ်ခါညပ်...တစ်ခေါင်း (၅၀၀/-) ဆိုပါလား၊ အိမ်နားမှာ
ညပ်ရင် ..(၂၀၀/-) စီပဲကျမယ်လေ..... ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ က ...ကိုရီးယား မ
င်းသမီးလေးတွေပုံနဲ့ ဟီး ဟီး”

“အဲဒါက ပုံစံပြထားတာပဲဟာ.... သား သိတယ် ...အဲဒီပုံစံတွေ လက် ညှိုးထိုးပြီး လိုက်ညှပ်

တိုင်း...အဲလိုထွက်လာမှာ လိုက်လို့ ...ဆံပင်ပုံက ချွတ်စွပ်တူသွားရင် တောင်ရပ်ကမှ မတူ တာ”

တစ်အုပ်စုလုံးဆီက ရယ်သံများ ထွက်ပေါ် လာပြီးမှ ... မမကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားသလို ... “ကဲ.....ကဲ ဒီမှာ ပဲ ညှပ်လိုက်ပါလေ...ညှပ်. ..ညှပ်...ရတယ်.... ဘိုဘိုတို့ ပေါက်ပေါက်တို့ တော့တူတူပဲ.... ကိုရီး ယားမင်းသားပုံညှပ်ပေါ့.....” ဟု ပြောလိုက်ပါသည် .

“နီးနီးကိုတော့ အိမ်နားမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ... မမကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ညှပ်ပေး လိုက်ရင် ရတာပဲ...”

ပိပိ မည်သော ကလေးမက ဝင်စီစဉ်ပြန်သည်။ ထိုအခါ.... မမကြီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က သုံးနှစ် သမီးအရွယ် ...ကလေး မလေးကလည်း . .အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်တဲ့ ရယ်သံကျယ်ကြီးနှင့်.....

“ဟိုမှာ ...ညှပ်ဘူး....ဒီမှာ”

“သူလည်း ကိုရီးယားမင်းသမီးပဲ ဖြစ်ချင်မှာ ပေါ့ ပိပိရယ်၊

ကဲ.....ကဲညှပ်ကြ.....ညှပ်ကြ..... လေးယောက်လုံး

ဒီမှာ ပဲ တစ်ခါတည်းညှပ်.....”

“မမကြီးကကော.....”

“မမကြီးက လူကြီးပဲ.....ဆံပင်မညှပ်ချင်ပါဘူး.....”

သူတို့ တစ်အုပ်လုံးဟာ.....လမ်းကူးလာကြရခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်း ဖြစ်ဟန် တူသောမလှမ်းမကမ်းက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်

လေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြပါပြီ.....။ အမှန်တကယ်ကတော့ ..
.တစ်ခေါင်း (၅၀၀) ကျပ်ဆိုတာဟာ..... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ (သူတို့
နား ကဆိုင်.....ဆိုတာလောက်တော့ မပေါ်တော့သော်လည်း) ဈေးကြီး
တယ်လည်း ၊ မခေါ်နိုင်တော့ လောက်သော...သာမန်.... လမ်းနံဘေးက..
.အများ သုံး ပုံမှန်ဆိုင်သဘောမျိုးလောက်ပဲ ရှိနေပါပြီ။ အဲဒါကိုပဲ ချ
င့်ချိန်ဆုံးဖြတ်နေကြရသေးသော ...မောင်နှမများ ရဲ့ အခြေအနေကို
ဘုန်းကံက သဘောပေါက်လိုက်သလိုလို ရှိရတော့သည်။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ပြန်မကူးဖြစ်ခင်.....ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကလေးရှိရာ
ဆီ နောက်ပြန်တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသေးသည် ။ ကလေး
လေးယောက်စလုံးတို့ ဟာ.... ပိတ်စအဖြူကြီးများ ကိုယ် စီခြုံကာ...ဆုံ
လည်ကုလားထိုင်များ ထက်....ပြီးပြီးကလေးတွေပင် ရှိနေကြပါပြီ...
..။

သူတို့ မမကြီးကကော.....။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကလေးမှာ ...တချို့ ဆိုင်တွေလို..... မှန်အမည်းတပ်
ဆိုင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ.... မှန်အကြည်ပေါ်မှာ ဆိုင်နာမည်၊ ဆိုင်ကပေးနီ
င်သော ဝန်ဆောင်မှုများ နှင့် ဈေးနှုန်းတို့ ကိုပါ..... တစ်ခါတည်း ရေးက
ပ်ထားသော ဆိုင်မျိုးဖြစ်ပေရာ..... လမ်းပေါ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပ
င် မှန်အကြည်ကိုဖြတ်ပြီး... (စာလုံးများကြားမှ နေ၍) ဆိုင်တွင်းမှ
လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို လှမ်းမြင်နေရ ပါသည် ။

ကလေးများ ဆံပင်ညှပ်နေကြချိန်မှာ ...မမကြီးက ဆိုင်အတွင်းမှ နံရံ
ကပ်မှန်ကြီးများ ရှေ့မှာသူ့ရုပ်ကလေးသူကြည့်လိုက်....သူ့ဆံပင်ကို
ကိုင်ကြည့်လျက် လုပ်နေပါသည်။ ဘိုဘို့ကို စက်ကပ်ကြေးနှင့် ထိုး
ပေးနေသော...မိန်းမတစ်ယောက်က..... သူ့နံဘေးမှ ...ကိုရီးယားမင်းသ

မီးပုံ ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး..... မမကြီးထံ တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောလိုက်သည် ...။ မမကြီးက..... သူ့ဆံ ပင်ပေါ်က သူ့လက်ကို ပယ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး..... ပြုံးကျဲကျဲလေးနှင့် ခေါင်းပဲခါပြလိုက်ပါသည် .
...။

မောင်နှမများ ထဲမှာ အုပ်ထိန်းသူ ခေါင်းဆောင်၊ အကြီးဆုံး အစ်မကြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က.....ကလေးကြီးရုပ်.... မပျောက်ချင်သေးသည့် မမကြီးမှာ ...ဖြူစင်ရှင်းလင်းပြီး..... အဆင့်မြင့်မြင့်လေးလည်း ဖြစ်နေသေးသော..... ရုပ်ကလေးနှင့်မလိုက်... ..။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ က..... နွယ်ခွေနေသည့် ဆံပင်ရှည်ပွပွ တချို့ကို ...ခပ်ကျစ်ကျစ် ပင့်တင်လိမ့်ကာ...အမည်းရောင် ခလုပ် ကလစ် ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုနှင့် ...ထိန်းညှပ်ထားသည့်အဘွားကြီး...အမယ်ကြီး....ကလေး အမေ... တို့ ရဲ့ ဆံပင်ပုံမျိုးနှင့်.....။

“ဆံပင်မညှပ်ချင်ပါဘူး” ဆိုတဲ့ မမကြီးရဲ့ စကားဟာ မမှန်နိုင်ပါဘူး.. ..ဟု ဘုန်းကံက အလိုလို နေရင်း ...ထင်နေမိသည် ...။ ဒါပေမဲ့... ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ....။ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းမိကာ..... ထို နေရာကနေပဲ ..လမ်းကို ပြန်ကူးလာခဲ့ရုံ ရှိတော့သည် ။

★

ဒီကနေ့အဖို့ တော့.. ဦးဖိုးကြွားရဲ့ ကြွားလုံးများက သူ့မိသားစုအကြောင်း သူ့သားအကြောင်း တွေ့ပင် ဖြစ်လေသည် ။

“မိန်းမကတော့ဗျာ.... အလိုက်ကို တကယ်သိတတ်တာ.... အိမ်ထောင်စကျကြကာစကတည်း ကသူက ငယ်ကလည်း ငယ်သေးတော့ ... အလုပ်ဆိုရင်လည်း တကယ်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမျိုးပေါ့.... လိုချင်တာ မှန်သမျှ....နှုတ်ကတစ်ချက်မှ ထုတ်ဖော်ပြောနေစရာ

မလိုခဲ့ဘူး..မျက်နှာရိပ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ..ဒီအချိန်မှာ ..သူ့ခင်ပွန်းယော
ကျားဖြစ်သူ ဘာလိုအပ်နေတယ်..ဆိုတာ တန်းသိနိုင်အောင် တော်တဲ့ မိ
န်းမမျိုးပေါ့... ‘ထမင်းစားချင်ပြီ’...ဆိုတာမျိုး...ပြောစရာမလိုခဲ့ဘူး...
ရုံးမှာ အစည်းအဝေး ရှိရင်... “ဘာဝတ်ရမယ်.... ဘာစားရမယ်ဟေ့” ဆို
တာမျိုး ပြောစရာ မလိုဘူး.. အချိန်တန်ကျ..... မီးပူ တိုက်ပြီးသားက....
ကြော့ကော့လို့ အဆင့်သင်...။ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းလိုက်
တာမျိုး တောင် မဟုတ်ဘူး နော်.... သူ့ယောက်ျားက ...သူ့ကိုယ်တိုင် လို
က်လုပ်ပေးနေမှ ..ကြိုက်တတ်တာ.. ဆိုတာ...သူ သိတယ်....”

“ဒါဖြင့် ခုလို့ အသက်ကြီးပိုင်းကျတော့ရော..အဲသလောက်ထိ လိုက်
လုပ်ကိုင်ပေး နေနိုင်သေးသလား.....”.

“မရှိရှာတော့ပါဘူးဗျာ.....”

အားလုံး စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြရချိန်မှာ ... ဦးလှထွန်းမော
င်ထံမှ “ဇနီးမယားအမွှန်း” တို့ က မပြီးပြတ်နိုင်တော့အောင် တစ်သီကြီး
ဆက်တိုက်...ဆက်ထွက်လာပါတော့သည်။ သူ့ဟာက တော်လေးဝ
ဝင်တွေသည် ပင်လျှင်...လက်ကလေးတွေပိုက်ပြီး.. “အစ်မကြီး”...။ “ဆ
ရာမကြီး” ခေါ်ကြရတော့မဲ့ အချိုးအချိတ်မျိုး...။ သူ့လေထဲမှာ ...ဘယ်သူ
မှ ကြားဝင်မဖြတ်သာပါ...။ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကမှ
သူ့မိန်းမလောက် (သူပြောနေပုံ အရဆို) တော်ဝင်မိန်းမ မြတ်၊ မိန်း မ
တော် မဟုတ်နိုင်ကြတာမို့ ...ငြိမ်ခံနေကြရရုံရှိ သည် ...။

အမြဲ ကြားဖြတ်.. ရွဲ့ပြောင်..အပြိုင်ပြောလေ့ရှိသည့် ဦးအောင်လင်း
လည်း ...ဤတစ်ချီတော့ ကိုယ့်အပိုင်ကဏ္ဍ မဟုတ်လေ၍
..နုတ်ကြီးပိတ်....။ တိတ်ဆိတ်လျက်သာ။ ဘယ်လူသား တစ်ဦးတစ်လေ
ကမှ ...အပြစ်ဆိုစရာမရှိ ပြီးပြည့်စုံ သူ (perfect) မဖြစ်နိုင်မှန်း

သိထားကြသော် လည်း ...ခုကိစ္စမှာ တော့မဖြင့်....သူ့မိန်းမဟာ... Perfect ကြီးလိုလို ဖြစ်နေသည်။ “လူတစ် ယောက်ဟာ.... အဲဒီလောက်တော့ ကောင်းနေနိုင်ပါ့မလားဗျာ....” ဟု ဝင်ငြင်းလိုသူတွေ ရှိကောင်း ရှိမည် မှန်ပေမဲ့..... မရှိရှာတော့သော သွားလေသူ တစ်ယောက်အပေါ် (သူ့ယောက်ျား ကိုအမြင်ကတ် တိုင်း) အပြစ်ပြော ဝေဖန်ရမဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်ကြဘူးပဲ မဟုတ်လား။

“မဆုံလိုက်ရတာတောင် ...စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ...အိမ်က မိန်းမတွေ ကို ..အတုယူကြစမ်းဟေ့ လို့ ဥပမာ ပြ... ပြောနိုင်အောင်...ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်လောက် ကတည်းက..... ဆုံ ဖြစ်ခဲ့ကြဖို့ ကောင်းတာ ဦးလှထွန်းမောင်ရာ.....”

သူတစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာအောင် ...ဝင်ဝင်မြှောက်ပြောတတ်လေ့ရှိရဲ့ တစ်ဦးရဲ့ စကားမှာ ... ဦးလှထွန်းမောင်ရဲ့ ပြုံးနေပုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ ...ဟု ဦးအောင်လင်းက ထင်မိသည် ...။

အမြင်ကတ်စရာကြီးပါဗျာ....။ ဟိုလူပြောသလို ခပ်ငယ်ငယ်လောက် တည်းကသာ... တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ... အပေါင်းအဖော်တွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြရင် .. အဲသလို အပြုံးမျိုးကြီးနဲ့ တင် (ကိုယ်ကလည်း စိတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့။ ဘာဆိုလဲ...လို့ သဘောမထားနိုင်တာနဲ့) ရန်တွေ ဘာတွေ ထဖြစ် .. .။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်မှုတွေတောင် ..မပါနိုင်ဘူးဟု မပြောနိုင်.....။

“အေးဗျ..... ကျွန်တော့်အတွားကြီးဆိုလည်း မရှိတော့ပေမဲ့ အဲဒီလို ... တော်လေးဝနွယ် မိန်းမမြတ်တွေအကြောင်း ကြားသိရတာတော့..မုဒိတာ ပွားတယ်ဗျို့...။ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားအချင်းချင်းလည်း ဒီလူ သိပ်ကံကောင်းပြီး သိပ်ဇိမ်ကျခဲ့မှာ ပဲ”...လို့ အားကျမိတယ်ဗျာ ဆက်ပါ ဦး....”

အရူးကို ဘုံမြှောက်၊ ဘေးတီးသည့် သူတွေ ရှိနေမှ တော့ Nonstop
ဇာတ်လမ်းဟာ ကိုးရီးယား ဇာတ်ကားတွဲတွေ ထက်တောင် ရှည်လျား
ကုန်တော့မှာ ပဲ... ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း ဦးလှထွန်းမောင်က
အများ မျှော်လင့်သလို... သူ့အဘွားကြီး အကြောင်းတွေ ... ဆက်ထွက်မ
လာတော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်းကို ရုတ်တရက်
ပြောင်းချကာ....အကြောင်းအရာက သူ့သားဘက်သို့ ရောက် သွားသည်
...။

“သားက တစ်ဦးတည်းသော သားဗျ...အသက်က ခုဆို (၃၀)နား က
ပဲ လာပြီ...ဒါပေမဲ့..... ဘယ်ခေတ်ယောက်ျားလေးနဲ့ မှ နှိုင်းယှဉ်မရပေါ
င်ဗျာ...လိမ္မာထား..... တော်တတ်....သိတတ်လိုက် တာဆိုတာ..ခင်ဗျား
တို့ ပြောရင်...ယုံတောင် ယုံကြပါ့မလားပဲ.....

တွေ့လားတွေ့လား.....။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့မိန်းမကသာ အ
ကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး ဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါ...သားသမီးအရေးကျတော့လ
ည်း ... “ဘယ်သူမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရနိုင်ဘူး”လို့ အပြတ်ပင် ပိတ်ပြောထား
လိုက်တော့တာ....။ သားသမီးကိုယ်စီနဲ့မို့..ဝင်ပြောချင် ပြောကြဦးမည့် ..
အဖေအားလုံး တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ဖွင့်မလာအောင် လုပ်ထားလိုက်တာ။

“ပညာရေးကတော့ ...ငယ်ကတည်းက လွှတ်တော်တာဗျာ.... ဒါ...သူ့
အမေက ...ကျက်ဟဲ့..... လုပ်ဟဲ့လို့ လိုက်တွန်းနေတဲ့ အမေ မဟုတ်ဘူး
...တွန်းစရာမလိုအောင်...သူ့အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ သူရှိတာ...။ ဒါပေမဲ့စာ.....
စာ.....စာ ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး.... နည်းနည်းလေး
လောက် Steady (ပုံမှန်မှန်တမ်း) ဖြစ်ရုံနဲ့ ဦးနှောက်က...အများ ထက်
ထူးသာနေ တော့ ပြီးရောပေါ့.....

ဆယ်တန်းအောင်တယ်.....ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပြည့် ခင်ဗျာ..... ဒါပေ

မဲ့ ‘ဆေး’ လိုင်း မလိုက်ဘူးဗျ...ဝါသနာမထုံဘူးတဲ့ကျောင်းပြီးတာက အင်္ဂလိပ်(ရှ်) မေဂျာနဲ့ ပြီးတယ်.... ဒါလည်း သူ စိတ်ဝင်စားလို့ သူ့ဘာသာ ရွေးချယ်တဲ့ ပညာရပ်ဗျား...။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ်တွေလေ့လာထားတယ်တဲ့ ဘွဲ့ရ ပြီး တော့.....အိန္ဒိယသွားပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ဘွဲ့ဒီပလိုမာ သွားယူ တယ်.....နှစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြာတာ..... သူ့အမေကလည်းပို့တယ်.....။ တစ်ဦး တည်းသောသားကိုခွဲလည်း ခွဲနိုင်တယ်အကုန်လည်း ခံတယ်.....”

“အဲဒီမှာ ဘွဲ့ရပြီး.....ဒီပြန်လာတာပေါ့.....”

“ဟုတ်တာပေါ့ကိုယ့်မှာ ပညာပါလာရင်ကိုယ်နိုင်ငံပဲ ကိုယ်ပြန်လုပ်ကိုင်စားမပေါ့ ဗျာ.....ရပ်ဝေးတစ်မြေခြားမှာ ကိုယ်ပြန်လုပ်ကိုင်စားမပေါ့ဗျာ....ရပ်ဝေးတစ်မြေခြားမှာ ဘာ ကြောင့်...သူတစ်ပါးခိုင်းဖတ် သွားလုပ်နေမလဲ.... မဟုတ်ဘူး လား....”

အုပ်စုထဲမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သွားအလုပ်လုပ်နေကြသည့် သားသမီးများ ရှိကြသော အဖေတွေ ပါနေတာ...နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသော ဦးအောင်လင်း သိရှိမှတ်ထားမိသေးလျှင် ဒီလူ...မသိနိုင် စရာ တော့ မရှိလောက်ဘူး ထင်သည် ။ ခုဟာ က စကားပြောရမ်းမှုပါ ပါလာတာ....ကိုယ့်သား ကိုယ်မွန်း နိုင်ဖို့ အရေး သူတစ်ပါးသားသမီးတွေကိုပါ ...အခွင့်သာတုန်း ထနွှက်သွားသလိုလို ဖြစ်နေပြီ...။

“လူဆိုတာ.....တော်နေ သိနေရမယ်.... စေ့စပ်သေချာနေရမယ်.... မပျင်းမရိ ကြိုစားနေရမယ် ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ စိတ်ကောင်းလေး မွေးရမယ်...ဒါဆို ဘယ်နေရာမှာ မဆို အောင်မြင်နိုင်တာပေါ့. မဟုတ်ဘူး လား သားက ဒီမှာ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေနဲ့ အကယ်ဒမ

စံကျောင်းတစ်ခု ထောင်တယ်...။ နိုင်ငံခြားက နာမည်ရှိကျောင်းကြီးတွေရဲ့ ဖရန်ချိုက်စ်သဘောပေါ့ဗျာ..... အောင်မြင်တယ်ဗျာ....။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ...ကွန်ပျူတာပိုင်းနဲ့ ဆက်နွှယ်တဲ့ ဘာသာရပ်သင်တန်းတွေ ဖွင့်တယ်..... ဆော့ဖ်ဝဲလ်တွေ ဟာဒ်ဝဲတွေ ရောင်းပေးနိုင်တဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ကုမ္ပဏီလည်း လုပ်တယ်.. ဒါလည်း အောင်မြင်တာပဲ...သူ့ ဆော့ဖ်ဝဲလ်တွေကို နိုင်ငံခြားကနေတောင် လှမ်းဝယ်ရတယ်တဲ့ .. သင်တန်း တွေကလည်း ဖရန်ချိုက်စ်ပဲ...ဒီမှာအောင်ရင် ဟိုမှာ ဘွဲ့ဆက်ယူလို့ ရတယ် ... သင် တန်း နှစ်ကာလလည်း တစ်ဝက်က ဖြတ်တက်လို့ ရအောင်.... လက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်နိုင်တယ်.....

ဦးငြိမ်းမောင် တစ်ယောက်..ဘာလို့ များ ဘာလို့ များ ပါးစပ်ပိတ်နေပါလိမ့် ... ဟု ဦးအောင်လင်းက စဉ်းစားနေဖြစ်ပါသည် ။ လူအေးလူရိုးကြီး သက်သက်ဖြစ်သော၊ နှုတ်နည်း ကာ....စကားများများ ပြောဖို့ ထက်...ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေဖို့ ကိုသာ အလိုရှိသော ဦးငြိမ်းမောင်ကြီးရဲ့ သားဟာ...မြန်မာပြည်မှာ ... လက်ချိုးရေလို့ ရနိုင်သည့် နာမည်ကြီး၊ နာမည်ကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တွေထဲက တစ်ယောက်မှန်း...တစ်အုပ်စုလုံး သိထားကြသည့်လေ.....။

ဦးထွန်းမောင်ရဲ့ သားဟာ... (သူကလည်းသူ့သားရဲ့ နာမည်..အကယ်ဒမစ်ကျောင်းကြီး ရဲနာမည်..ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ နာမည်တို့ကို ထုတ်မပြောပါ)လူတိုင်းသိ ဖြစ်နေနိုင်ဦးမလား...။ အဲဒီလောက် ...နိုင်ငံကျော် ဖြစ်နေရင်တော့ ...ဒီလူကြီးဟာ “သိကြတယ် မဟုတ်လားဗျာ.. ကျုပ်သားကို “.....” လေဗျာ ဟု ဖွင့်ကို ဖွင့်ပြောမည့်လူကြီး ...သေချာသည် လေ...။

“ဟာ.....ဟေ့.....ဟေ့.....လုပ်ကြပါဦးဗျာ....ဟေ့လူ တွေရ...ဘယ်နှယ်..
.ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း အပြောသမားကြီးသက်သက်လား..ခင်ဗျား
တို့ မလည်း သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ဟာ..... မျှကြဦးမှ ပေါ့..... သား
ကောင်းဖခင် သမီးကောင်းဖခင် ဖြစ်ကြရတာ...ဂုဏ်ယူစရာကြီးပါဗျာ....
လုပ်ကြပါ.....ပြောကြပါဦး အားလုံးကြားကြရအောင်ပေါ့.....”

ဦးအောင်လင်းက ဦးငြိမ်းမောင်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်စ
ဉ် ...အဘိုးကြီးမှာ ...ဦးလှ ထွန်းမောင်ရဲ့ စကားသံကို ကြားပဲမကြားလို
က်တာလား...။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ပုံစံမပျက်...။ အသက်၀၀ရှုနေတာကို
လည်း အဆက်မပြတ်စေရ...။ ဂရုကို မထားမိသည့်ပုံ ဖြစ်နေလေသည် ။
ဦး ငြိမ်းမောင်ကြီးက အုပ်စုထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးလောက်လည်း ဖြစ်
ပေရာ တစ်ခါတစ်ရံကျ... အနည်း ငယ် မောတတ်၊ နားချင်တတ်တာ မျိုး
လည်း ရှိသည် ။ ခုလည်း ဦးအောင်လင်းက လှည့်ကြည့် လိုက်မိကာမှ ပ
င်..အသက်ရှူပုံက ခပ်ပြင်းပြင်းဖြစ်လာကာ နည်းနည်းမောပြီဆိုရင်..သူ
ဖြစ်နေကျပုံစံ အတိုင်း ..ဖြစ်လာသည် ။

ဒီပြင် ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း အားကိုးရမည့်ပုံ တစ်ယောက်မှ မပါ
ချေ။ ကိုယ့်သားသမီးများ က ဆိုးဝါးနေကြတာ... ပညာရေးမှာ ညံ့ဖျင်း
နေကြတာမျိုး ဖြစ်နေနိုင်တဲ့ သူတွေလည်း ပါကောင်းပါ မည်ဖြစ်သော်
လည်း ...လိမ္မာ၊ ပညာတော်၊ ကြိုစား၊ အောင်မြင်၊ မိဘအပေါ် သိတတ်သူ
တွေလည်း အနည်းနဲ့ အများ တော့ ပါကြမည်ပဲဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ...
ပြောချင်စိတ် ရှိကြပုံ မရကြ။

တစ်ချက်တလေမှာ တော်ကောင်း တော်နေမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ဦးလှထွန်း
မောင်လို.... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပြီးပြည်စုံ (Perfect) သည်
ချည်း.....ဆိုတာမျိုးလောက်ကတော့... ရှိလည်း မရှိကြ ။ မရှိဘဲနဲ့ လည်း

..မလိမ်ညာချင်ကြ။ ပြိုင်မပြောနိုင်မှာ သေချာနေတော့လည်း ...နေရင်
ထိုင်ရင်း အရှုံးကြီး ဝင်ခံမနေချင်ကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ ...။ အပြိုင်ပြောနိုင်
လောက်သူ...တစ်ဦးတည်းသော အားထားရာ.. ဦးငြိမ်းမောင်ပင် မောသ
လိုလို.... ဘာလိုလို..အသက်ရှူမဝတော့သလိုလို... စကားမပြောနိုင်တော့
သလိုလို.... ဟန်ဖမ်းထားလိုက်တော့တာ ကြည့်ပါလား.....။

“ဟာ.....လုပ်ကြလေ.....ဘယ်လိုလူတွေလဲဗျ...ခင်ဗျားတို့ ထဲမှာ ...
သားတော် သမီးတော် တွေရဲ့ ဖခင်ဖြစ်ခွင့်ရသူတွေ ပါကိုပါ ပါတယ်ဗျာ..
.....

ဦးအောင်လင်းရဲ့ စိတ်တွေကျလိ၊ ကျလိဖြစ် ဖြစ်လာရပါပြီ...။ ကိုယ့်
ပါးစပ်ကိုယ် ဆင်ခြင် တော့မယ်....၊ စိတ်လျှော့တော့မယ်....။ ငြိမ်ချမ်း
အောင်ပဲ ကြိုးစားနေကြည့်တော့မယ်...ဟု ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးဖြတ်
ထားထား..“ဝသီ”ဆိုတာကတော့ ပြင်နိုင်ခဲသားပင်...။ အသာလျှို့နေလို
က်ရင်ရန်ကင်းတယ်..အ..လိမ်အညာကင်းတယ်...စိတ်ပိုချမ်းသာနိုင်
တယ်...ဟု ဘယ်လိုပဲသိသိ.... မနေ နိုင်တဲ့ အကျင့်က ဒီလောက်ခံနေရရ
င်ပဲ ရိုးတိုးရွာတ ...နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လာပြီ.....။

“ဦးအောင်လင်း.....ဘယ်လိုလဲဗျ..ခင်ဗျားမယ်.....ဒီတစ်ခါတော့...
...ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား.....

ရယ်ဟဟ အသံထွက်နေသော ဦးလှထွန်းမောင်ရဲ့ စကားမှာ ...တမ
င်တကာ ..အနိုင်ယူ ဖမ်း နှိမ်ပစ်လိုက်သံကြီးကလည်း အသိအသာပင် ပါ
ဝင်နေပါသည် ။ “ခင်ဗျား...ကျူပ်လောက် ကံ မကောင်းနိုင်လို့ကုပ်နေ
ရပြီး မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်ပြောတာ.... မတူရင် မတုနဲ့ဗျာ.... လာမပြီ
င်ချင်နဲ့ ” ဟု ထုတ်မပြောသော်ငြားလည်း (ကိုယ့်စိတ်က ထင်နေလို့ ပဲ
လားတော့ မသိ) ပြောနေ ဘိသကဲ့သို့ ...အကြည့်တွေ...လေသံတွေကလူ

ကို ခါးသက်စေသည်။ ။

“လုပ်စမ်းပါဗျာ.....ကိုယ့်သားသမီးတွေအပေါ်... အဲဒီလောက်တန်ဖိုးတချ..... အဆိုးပဲ မြင်မ ထားကြစမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က အားမရနိုင်တာလေးတွေတော့ ရှိကောင်းရှိပေမပေါ့.... ဒါပေမယ့်သားသမီးဆိုတာ မိဘအပေါ်ဒီလောက်ကြီးတော့လည်းနင်း...ဆိုး... မနေတတ်ကြပါဘူး.... ကိုယ်က မြင်တတ်ရင်... အသိအမှတ်ပြုပေးတတ်ရင်...ကောင်းကွက်တွေဆိုတာ...လူတိုင်းမှာ ရှိပါ တယ်... အဲဒါလေးတွေပဲ ရှာကြပြောပြီး ...ပီတိယူတတ်ကြစမ်းပါဗျာ... ဘဝဆိုတာ အဲသလို နေတတ်ရတယ်.....”

ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မထွက်နိုင်လျှင်.... “ကောင်းကွက်တစ်ခုတလေမှ ရှာကြပြောလို့ မရနိုင်သည့်သားဆိုးသမီးယုတ်မာများ ရဲ့ ဖခင်လိုလို... ..”ပဲ ဖြစ်နေရဦးတော့မဲ့ပုံပင်.....။ ကျန်တဲ့ သူတွေက လက် သီး မပြင်ကြသေးဘူးလား မသိ.....။ ဦးအောင်လင်းကတော့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီး.....
...။

“ခင်ဗျားဗျာ ...လင်တလောက်တော့ ငှက်တိုင်း လှပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ရှိသားပဲဗျာ...”

ဦးအောင်လင်းဆီမှ စကားပြန်မထွက်သရွေ့.....။ ပါးစပ်ပိတ်ပိတ်ကြီး လုပ်နေသေးသရွေ့ စိတ်လက် ဘဝင်မကျ.... အားမရနိုင်ကြဟန်တွေ ဖြစ်နေကြသော...တစ်အုပ်စုလုံးကျိတ်ပြုံးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည် ...။ဦးလှထွန်းမောင်ကို မြှောက်ဖားလိုသူများ သည် လည်း ...ဒီလိုအချိန်မှာ တော့ ပြိုင်ဘက်ကောင်းကို မျှော်လင့်မိနေကြသူချည်းပင်.....။ဦးလှထွန်းမောင်မှာ တော့ ...စကားပုံကလည်း ရှိကိုရှိနေတဲ့ စကားပုံမို့.....
. “ခင်ဗျား.... ဘာစကားပြောတာလဲဗျာ....”ဟု လည်း မပြောသာ.....။ သူ့

သားတော်မောင် ခဗျာ..... နေရင်း ထိုင်ရင်း “လင်းတ” ဖြစ်သွားရမှုမှာ ... မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ပြီး အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေရှာ လေသည်။ ။

“ခင်ဗျားသားက ကျူပ်သားထက်များ ...ပိုတော်နေနိုင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ ... နားထောင် မယ်ဗျာ.....”

ခပ်ရမ်းရမ်းနှင့် အတိအလင်း ချဲလင်းလုပ်၊ အပြိုင်စိန်ခေါ်သော စကားမျိုးကိုပင်..... မျက်နှာ နီကြီးနှင့် ပြောထွက် လာလေပြီ.....။

“သားမဟုတ်ပေါင်ဗျာ... သမီးပဲ မွေးထားတာပါ... တော်တာကတော့ သူ့အသက်အရွယ် သူ့ အနေအထားနဲ့ သူတော့ တော်နေရှာပေမဲ့...ခင်ဗျားသားတော်မောင်လောက်လည်း အသက်အရွယ်က မရှိသေး။ ခုမှ ပညာရှာနေဆဲအရွယ်ဆိုတော့.. မတူညီတာကြီး နှစ်ခုကိုတော့ ပိုတော်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် အပြိုင်ပြောရမလဲဗျာ...
.

နောင်တစ်ချိန်...သူ ဘာဖြစ်လာမလဲ.... ကျူပ်က ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး.... အားလုံးပြည့် စုံပြီးချိန်ကျမှ ...ခင်ဗျားရော ကျူပ်ပါ ရှိကြသေးရင်...အဲဒီကျမှ ပြန်ပြိုင်ကြစို့ဆိုလည်းတစ်မျိုးပေါ့ ဗျာ.....”

အုပ်စုထဲမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်.....

...

“ဪ.....ဒါဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုနောက်ကျတယ်ထင်တယ်..... သမီးက ခုထိကျောင်းမပြီး သေးဘူး ဆိုတော့.....”

ဦးအောင်လင်းက ထိုလူ့ကို ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်ပြလိုက်ကာ.....

“အသက်အရွယ်ကွာလို့ပညာစုံမစုံ...။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းမကောင်း ဆိုတာကို ...ပြိုင်လို့ မရနိုင်သေးရင်...ခုပြိုင်ထားလို့ ရနှင့်တာ

ပြိုင်မလားဗျာ..ခင်ဗျားသားထက် ကျုပ်သမီးက ဘာတွေ ပိုတော်နေနိုင်သလဲ ဆိုတာ... ခင်ဗျား သိချင်သလား.... ဟဲ ဟဲ ဟဲ.....”

“ပြောပြဦးလေ.....နားထောင်ကြည်ရတာပေါ့.....”.

“ တော်ဝင်မယားကောင်း တစ်ယောက်ရှိခဲ့စဉ်က ...အင်္ကျီဆိုရင် တောင် အချိန်မရွေး မီးပူကျ....၊ ကြော့သန့်၊ ဇိမ့်ကျပြီး ကံကောင်းခဲ့ဖူးတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်အသစ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ဖိနပ်အဟောင်းကို ယှဉ်ကြည့်ဗျာ...။ တုတ်ကောက်ချင်းလည်း ယှဉ်...။ ဦးထုပ်ကို ကြည့်ဦးဗျ...အရောင်အသွေးတို့ ၊ တောက်ပြောင် သန့်ရှင်းမှုတို့ကြည့်ခိုင်းတာနော.....

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ.... သမီးမိန်းကလေး မွေးထားတယ် ဆိုတာ ဒါတွေ အကျိုးခံစားရတာပေါ့ဗျာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သမီးကောင်းဆိုတာ. မိဘကို ပန်းလိုအမြဲရှုနေတာ...။ မိဘကို အရိပ်လို ကြည့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်တွေလို နွေးနွေးထွေးထွေး အဖော်ပြု စကားပြောပေးနေဖို့။အစားချိန်တန်အစား ...ဆေးချိန်တန်ဆေး....မိဘရဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ဇယားကို အမြဲအလွတ် ရနေဖို့ ဒါမျိုးတွေကျတော့..... သားထက်သမီးကမှ ပိုသာတာဗျား....

သမီးရှုံးလောက်တဲ့ သားတွေလည်း မရှိဘူးမဟုတ်ရှိကြပါတယ်.... ဒါပေမဲ့ သူ့သူငါငါဗျာ..... ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ပဲ နောက်ကြောင်းပြန် ငဲ့ကြည့်ကြပြီး . ကျုပ်တို့ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်... ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွေနဲ့ ဖြစ်လာကြပြီးတဲ့ နောက် ကိုယ့်မိဘ တွေကို ...သမီး မိန်းကလေးတွေလောက် ပြန်ငဲ့ကြည့်နိုင်ခဲ့ကြလို့ လားဗျာ.....

ကျုပ်တော့ မိုးလင်းရင်.... “အဖေကြီးရေ”...ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့

မျက်စိပွင့်ရတာပဲ..... “ငါလည်း ညည်းလိုက် လုပ်နေတာတွေနဲ့ ...ကလေးကြီး ပြန်ဆန်ပြီး .. သူငယ်ပြန်ချင်သလိုလိုတောင် ရှိပါမယ်...ငါ့သမီးရယ်..အဖေလည်း ကိုယ့်အရိုးမှ ကိုယ်မသယ်နိုင်တဲ့ အဘိုးကြီးအိုကြီးအရွယ် မရောက်သေးပါဘူး..... ဒီလောက်လည်း အသေးစိတ်ကြီးကအစ..... မျက်စိဒေါက်ထောက်လိုက် ကြည့်...လိုက်လုပ်ပေးမနေပါနဲ့ဗျာ.....”. လို့ ကို မှာ ယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်ရော.....”

“အမယ်.....ခင်ဗျား ပြောပုံကြီးက.....ကျုပ်သားကျတော့ဘာတွေ ဘယ်လောက် တော်တော်မိဘအပေါ်ကျတော့ သိတတ်မှု မရှိဘူးလိုလိုပါလားဗျ.....”

မျက်နှာကြီး နီတက်လာကာ..... မခံမရပ်နိုင်တွေ ဖြစ်နေပုံရသော ဦးလှထွန်းမောင်က မလို တမာသံကြီးနှင့် ဆိုလိုက်သည်။ ။

“အဲသလိုမျိုး တစ်ခွန်းမှ မပြောမိရပေါင်ဗျာ.....ခင်ဗျား သားမလည်း သူများ သမီး ရှုံးလောက်တဲ့ မိဘအပေါ်သိတတ်မှုတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေ.....ရှိချင်ရှိနေနိုင်တာပဲ.....ကျုပ်မှ သူ့ အကြောင်း ဂဃနဏ မသိသေးတဲ့ ဟာ မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောဝံ့ပါဘူး.....ခင်ဗျားလည်း ရှိရင် ပြန်ပြော လေဗျာ.....သူများ တကာတွေ မုဒိတာပွား..... ကြည်နူးခွင့်ရတာပေါ့ဗျ.....”

အဲ.....အဲ... ကျုပ်ကတော့ မိဘတိုင်းရဲ့ ထုံးစံကိုယ့်သားသမီးအကြောင်း ကြွားခွင့်များ ရ ရင် ...အမျှင်မပြတ် ဆက်ကို ကြွားနေချင်သေးတာဗျား... ဒါပေမဲ့... ဒီကနေ့တော့ ခွင့်ပြုပါ... နောက် နေ့များကျမှ ခင်ဗျား သားအလှည့်ပြီးမှ ...ကျုပ်သမီးကြောင်း ဆက်မဗျာ.....။ သူ့အလှည့် ကိုယ့် အလှည့်...အချိန်တွေပေးပြီး ..တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ ... ပီတီပွားကြတာပေါ့.....”

များ သောအားဖြင့်သာ ..အုပ်စုဝင်တွေ ...တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ...
တစ်ခရီးစီ ခွဲခွာလေ့ ရှိကြသော...ရန်ကင်းမီးပွိုင့်လမ်းဆုံသို့ ပြန်ရောက်
လာကြပြီး ဖြစ်သဖြင့်... ဦးအောင်လင်းက ... အားလုံးကို ဦးစွာနှုတ်ဆ
က်ကာ လမ်းခွဲစကားကို ဆိုလိုက်ပါသည်။ ။

တကယ်တော့ ...အဲသည် ထောင့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ...
ဒါမှာ မဟုတ်... မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်မှာ ...တချို့နေ့များ လို့ ခဏတဖြုတ် ဝ
င်ထိုင်စားသောက်၊ စကားဆက်ပြီးမှ ... လမ်းခွဲကြရင်လည်း ရတာပေါ့...
...။

ဒါပေမဲ့ ..ဦးအောင်လင်းက ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ....။ အပို
တွေ..... ထွေလီ ကာလီတွေ... ရှေ့ဆက်ပြောမနေလိုတော့...။ အသည်း
ယားလာလွန်းလို့ သာ ပြန်တွယ်ထည့်လိုက်ရ တာ..... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
က ကိုယ့်စကားအတွက်လျှာအတော်ယားလာရပြန်ပြီလေ...။ ဦးအောင်
လင်းက စတင်ကာ လမ်းခွဲစကားကို ဆိုလိုက်တာမို့..... စိတ်သက်သာရာ
ရသွားဟန်..အထင်းသားပင် ဖြစ်သွားတဲ့ ဦးလှထွန်းမောင်ရဲ့ မျက်နှာ
ထားကို မိမိရရ..အကဲခတ်လိုက်နိုင်တာကြောင့် ...ကျိတ် တော့ ပြီးတော့
ပြုံးမိချင်သား.....။

ဒီလူကို အမြဲအနိုင်ရရ..... နှိပ်ကွပ်ထားနိုင်မဲ့ အကြောင်းက ...ခုမှ ရှာ
တွေ့သည့်။ ဒါပဲ ဖြစ်ရမည်.....။

၇။...။ ဒါပေမဲ့.....လွယ်နိုင်ပါ့မလား.....။

ဦးအောင်လင်းမှာလူပျိုကြီး စစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ ။